

๘๐. คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๐๘๑๖ - ๑๐๘๑๗/๒๕๕๙

เรื่อง ค่าชดเชยผิคนับแต่วันเลิกจ้าง , ค่าจ้างสำหรับวันหยุดพักผ่อน นายจ้างมีหน้าที่ต้องจ่ายภายใน ๓ วัน นับแต่วันเลิกจ้างตามมาตรา ๗๐ วรรคสอง ส่วนสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า ผิคนับแต่วันทวงถาม เมื่อไม่ปรากฏวันทวงถามให้ถือว่าผิคนับแต่วันฟ้อง

คดีนี้โจทก์ทั้งสองฟ้องว่า โจทก์ทำงานเป็นลูกจ้างจำเลยตำแหน่งกรรมการรองผู้จัดการ วันที่ ๑๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๑ จำเลยเลิกจ้างโจทก์ทั้งสองโดยมิได้กระทำความผิด ศาลแรงงานภาค ๒ พิพากษาให้จำเลยที่ ๑ จ่ายค่าชดเชย ๘๓๐,๐๐๐ บาท ค่าจ้างสำหรับวันหยุดพักผ่อนประจำปี ๑๑,๐๖๖.๖๗ บาท ค่าเสียหายจากการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรม ๒,๓๒๔,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยร้อยละ ๗.๕ ต่อปีนับแต่วันที่ ๑๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๑ ให้โจทก์ที่ ๑ ให้จำเลยที่ ๑ จ่ายค่าชดเชย ๒,๑๔๐,๐๐๐ บาท ค่าจ้างสำหรับวันหยุดพักผ่อนประจำปี ๑๔,๙๘๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยร้อยละ ๑๕ ต่อปี สินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า ๒๘๕,๓๓๓.๓๓ บาท และค่าเสียหายจากการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรม ๔,๗๐๘,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับแต่วันที่ ๑๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๑ จำเลยทั้งสองอุทธรณ์ ประเด็นผิคนัดศาลฎีกาเห็นว่า สำหรับวันผิคนัดชำระดอกเบี้ยจากต้นเงินค่าชดเชย ค่าจ้างสำหรับวันหยุดพักผ่อนประจำปี สินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า และค่าเสียหายจากการเลิกจ้างไม่เป็นธรรม นั้น จำเลยที่ ๑ เลิกจ้างโจทก์ทั้งสองเมื่อวันที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๑ โจทก์ที่ ๑ และโจทก์ที่ ๒ จึงมีสิทธิได้รับดอกเบี้ยจากต้นเงินค่าชดเชยนับแต่วันผิคนัดคือวันเลิกจ้าง (วันที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๑) ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๑๑๘ วรรคหนึ่ง ดอกเบี้ยของต้นเงินค่าจ้างสำหรับวันหยุดพักผ่อนประจำปี จำเลยที่ ๑ มีหน้าที่ต้องจ่ายภายใน ๓ วัน นับแต่วันเลิกจ้าง เมื่อไม่จ่ายจึงผิคนัดตั้งแต่วันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๑ ตามมาตรา ๗๐ วรรคท้าย ส่วนต้นเงินสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าและค่าเสียหายจากการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรมมิใช่หนี้เงินที่กฎหมายบังคับให้นายจ้างต้องจ่ายเมื่อเลิกจ้าง นายจ้างจึงตกเป็นผู้ผิคนับแต่ทวงถามตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา ๒๐๔ วรรคหนึ่ง เมื่อไม่ปรากฏว่าโจทก์ทั้งสองทวงถามในวันใดจึงต้องถือวันฟ้อง (วันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๕๑) เป็นวันทวงถาม การที่ศาลแรงงานภาค ๒ พิพากษาให้จำเลยที่ ๑ ชำระดอกเบี้ยในต้นเงินต่างๆ มากกว่าที่จำเลยที่ ๑ จะต้องรับผิดชอบตามกฎหมายจึงเป็นการไม่ชอบ ปัญหานี้เป็นปัญหาข้อกฎหมายเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน แม้ไม่มีคู่ความฝ่ายใดโดยยกขึ้นอุทธรณ์ ศาลฎีกาก็หยิบยกแก้ไขให้ถูกต้องได้เช่นกัน พิพากษาแก้เป็นว่าให้จำเลยที่ ๑ ชำระสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าพร้อมดอกเบี้ยนับแต่วันฟ้อง ชำระดอกเบี้ยค่าชดเชยนับแต่วันเลิกจ้าง (วันที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๑) และดอกเบี้ยของค่าจ้างสำหรับวันหยุดพักผ่อนประจำปีนับแต่วันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๑ แก่โจทก์ที่ ๑ และโจทก์ที่ ๒

๘๑. คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๐๙๑๗ - ๑๐๙๓๙/๒๕๕๙ (คดีฟ้องเพิกถอนคำสั่งพนักงานตรวจแรงงาน)

เรื่อง นายจ้างมีข้อบังคับกำหนดให้ทำงานจันทร์ - เสาร์ แม้นายจ้างให้ลูกจ้างทำงานในวันเสาร์ โดยจ่ายค่าจ้างในการทำงานวันเสาร์อัตรา ๑.๕ เท่า ก็เพื่อจูงใจให้ทำงานเฉพาะในช่วงที่มีการก่อสร้างอาคารโรงงานและติดตั้งเครื่องจักรเท่านั้น กรณีจึงไม่ใช่การเปลี่ยนแปลงสภาพการจ้างหรือก่อให้เกิดเป็นสภาพการจ้างอันมีผลผูกพันให้นายจ้างต้องจ่ายค่าจ้างในวันทำงานวันเสาร์อัตรา ๑.๕ เท่าตลอดไป

คดีนี้โจทก์กับพวกรวม ๓๐ คน ฟ้องขอให้เพิกถอนคำสั่งพนักงานตรวจแรงงาน กรณีที่มีคำสั่งว่า โจทก์กับพวกได้รับค่าจ้างครบถ้วนแล้ว จำเลยที่ ๒ ซึ่งเป็นนายจ้างไม่ต้องจ่ายค่าจ้างในการทำงานวันเสาร์ให้แก่ โจทก์กับพวกอีก โจทก์ไม่เห็นด้วยกับคำสั่งดังกล่าว เนื่องจากจำเลยที่ ๒ กำหนดให้ทำงานปกติจันทร์ - ศุกร์ เมื่อมีการทำงานในวันเสาร์ จำเลยที่ ๒ จะจ่ายค่าทำงานในวันเสาร์ให้ ถือว่าเป็นข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้าง ที่เป็นคุณ จำเลยที่ ๒ ต้องถือปฏิบัติตาม แต่จำเลยที่ ๒ ไม่ยอมจ่ายค่าทำงานในวันเสาร์ให้อีก ศาลแรงงาน ภาค ๒ พิพากษายกฟ้อง โจทก์อุทธรณ์ ศาลฎีกาเห็นว่า จำเลยที่ ๒ ประกอบกิจการผลิตเครื่องยนต์ดีเซล สำหรับรถยนต์ จำเลยที่ ๒ มีข้อบังคับเกี่ยวกับการทำงาน ฉบับลงวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๕๑ กำหนดให้ลูกจ้าง ส่วนโรงงานมีวันทำงานปกติในวันจันทร์ - เสาร์ทั้งสัญญาจ้างแรงงานก็ระบุให้ลูกจ้างมีชั่วโมงการทำงาน สัปดาห์ละ ๔๘ ชั่วโมง และตามระเบียบและข้อปฏิบัติของจำเลยที่ ๒ ก็ระบุเรื่องวันทำงานไว้ว่าให้ถือว่าวัน เสาร์เป็นวันทำงาน และไม่มีการจ่ายค่าล่วงเวลาและค่าทำงานในวันหยุด ข้อบังคับฯ และระเบียบดังกล่าวใช้ ตลอดมาไม่มีการเปลี่ยนแปลง แม้จำเลยที่ ๒ จะให้โจทก์กับพวก ทำงานในวันจันทร์ - เสาร์ โดยในการทำงาน วันเสาร์ จำเลยจ่ายค่าจ้างในการทำงานวันเสาร์เสมือนกับวันเสาร์เป็นวันหยุดของโจทก์กับพวกตลอดมา นับเป็นเรื่องที่จำเลยที่ ๒ ให้ประโยชน์แก่โจทก์กับพวกแล้ว ทั้งข้อเท็จจริงที่ศาลแรงงานภาค ๒ รับฟังมายังได้ ความว่าจำเลยที่ ๒ ไม่มีเจตนาเปลี่ยนแปลงข้อบังคับเกี่ยวกับการทำงานหรือสภาพการจ้างในเรื่องวันทำงาน ตามปกติและวันหยุดประจำสัปดาห์ เหตุที่จำเลยที่ ๒ จ่ายค่าจ้างในการทำงานวันเสาร์อัตรา ๑.๕ เท่าของ ค่าจ้างปกติที่ทำงานในวันเสาร์ซึ่งเป็นวันทำงานปกติก็เพื่อจูงใจให้ทำงานเฉพาะในช่วงที่มีการก่อสร้างอาคาร โรงงานและติดตั้งเครื่องจักรเท่านั้น อันเป็นการปฏิบัติในทางที่เป็นคุณแก่ลูกจ้างภายในช่วงเวลาหรือเงื่อนไขที่ กำหนด กรณีจึงไม่ใช่การเปลี่ยนแปลงสภาพการจ้างหรือก่อให้เกิดเป็นสภาพการจ้างอันมีผลผูกพันให้จำเลยที่ ๒ ต้องจ่ายค่าจ้างในวันทำงานวันเสาร์อัตรา ๑.๕ เท่าของค่าจ้างปกติสำหรับการทำงานในวันเสาร์หรือ กำหนดให้วันเสาร์เป็นวันหยุดประจำสัปดาห์ตลอดไป ที่ศาลแรงงานภาค ๒ พิพากษายกฟ้องมานั้นต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกา พิพากษายืน